

Maria-Mercè Marçal

Vençudes, no. Desposseïdes
de l'arrel, o bé closes
sense camí, clavades cos endins.
De la mirada viva que recorda
arrencades, en un segrest de sal,
rígida camisa de força,
dolor fòssil
o sotmeses a llei d'estrangeria
arreu.

Maria-Mercè Marçal

Vençudes, no: ferides
a l'arrel i a l'escorça,
marcades per l'empremta
roent, sense remença
del silenci. Del glaç.

Maria-Mercè Marçal

El sèver i l'amor, com una trena
rígida, veus?, grotescament dreçada
contra el buit que deixava el paradís
vençut —glavi torçat, esmussat, d'àngel
que es reconeix traït
en aquells que exilia.

Maria-Mercè Marçal

Per als vençuts l'amor és un pa amarg,
arrabassat a contrallei dels sécs
d'un país devastat, sembrat de sal
per l'enemic sense rostre.

I la sang, aliment per a l'incendi
que esborri serramostres de collita,
cremi rostolls, calcini llei i culpa.

Maria-Mercè Marçal

Sola, ben sola, em diu aquest mirall.

I no hi fa res que senti en el meu front
la teva mà, llindar entre el teu món
i aquest núvol que em fa d'amagatall.

Obre la capsa, i fugirà un colom
—Si fos un cor!— I et volarà a la mà.
Quin vent glaçat m'arriba d'ontocom?
Aquest desert, no florirà demà?

Amor, amor, la lluna és a la guerra
i no li escau ni llança ni punyal.
Quan decanti combat tan desigual
farem nostra la nit arran de terra.

Pel joc d'amor, la dansa vegetal,
farem nostra la nit, el pa i la sal.